

הגיע הזמן שאגלה
את המפלצת שבתוכי

סוכות הזהב

מקום ראשון ברשימת רבי המכר של הניו יורק טיימס

דבני פרי

טקסי הזרזיר

דבני פרי

מאנגלית: דנה טל

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

דבני פרי
טקסי הזרזיר

Devney Perry
rites of the starling shield
Shield of Sparrows Series # 2

Copyright © 2026 by Devney Perry LLC.
Hebrew Language Copyright © 2026 Ahavot 2018

עורכת: ענבל כהן זיליאני
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2026 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2026 | 2026 נדפס בישראל

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-7865-22-4 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

הערות ומחברות

קוראות וקוראים יקרים,

הכתיבה בז'אנר הרומנטזי הייתה חלום שלי במשך שנים רבות, והאהבה שקיבל "מגן הדרורים" ממשיכה למלא את ליבי בכל יום ויום. תודה לכם שיצאתם איתי להרפתקה הזו.

כבר מתחילת סיפורה של אודסה, היה לי ברור לאן אני רוצה לקחת את הספר השני הזה. זה היה רעיון שהסתובב בירכתי ראשי כבר הרבה מאוד זמן, ורק חיכה שאספר אותו.

בספר הזה תפגשו כמה דמויות חדשות. אני מקווה שהן יכבשו את ליבכם כפי שכבשו את ליבי. ואני מקווה שחלק מהתפניות והפיתולים בסיפור הזה יהיו בלתי צפויים בשבילכם כפי שהיו בשבילי. המסעות הבלתי צפויים הם בדרך כלל האהובים עליי ביותר.

ושוב, תודה שקראתם. אני אסירת תודה עד אינסוף על כך שנתתם בי את האמון לספר את הסיפור הזה. ועכשיו אני מזמינה אתכם להפוך את הדף ולחזור לקלנדרה ל"טקסי הזרזיר".

דבני

"טקסי הזרזיר" הוא רומן פנטזיה רחב יריעה המתרחש בעולם של מפלצות ותעלומות. משום כך, יש בסיפור אלמנטים העשויים לא להתאים לכל הקוראים, ביניהם קרבות, אלימות, דם, זוועות, מוות של בני אדם ובעלי חיים, פציעות, ביתור איברים, מחלה, אשפוז, הצתה, שימוש באלכוהול, הרעלה, סחר בבני אדם, איום באונס ואזכור של אונס, שפה גרפית ופעילות מינית. קוראים העשויים להיות רגישים לאלמנטים אלה, אנא קחו זאת לתשומת ליבכם.

קלנדרה

אלדר

טראו

פרזאן

הוואלי

אשמור

טורא

פריס

ווסטור

סקנשון

אמריסט

מעבר
קריסנת'

מפרץ רוסלו

רוסלו

סולטמור

אראני

קוונטס

ערוץ
איבון

קולמברג

אוקיינוס
מריקסמור

מקצמה

גורלה של ספארו וולף היה נתון בידיהם של חמישה גברים.
חמשת המלכים של קלנדרה.

הם עמדו סביב שולחן סגלגל, ממוקדים באמנה הפרושה על פני משטח העץ המחורץ. הדיו על הקלף היה עדיין רטוב. איש הכהונה שכתב את המסמך מיהר לאסוף את חפציו ולצאת מהחדר כעת, לאחר שהשלים את משימתו.

המרתף התת־קרקעי היה אפוף צללים. ריחות של אבנים טחובות ועשן חריף מילאו את האוויר. אחת המנורות החלה להבהב, השמן במכל שלה כמעט אזל לאחר שעות על גבי שעות של משא ומתן.

ספארו עמדה כנגד קיר האבן כצופה דוממת בדיון. אש התפצחה באח, אך החום שהפיצה לא הצליח לגרש את הצינה שחלחלה לעצמותיה. היא חשקה את שיניה כדי שלא ינקשו.

קהות חושים החלה מתפשטת בגופה, מחלחלת אל קצות אצבעותיה ובהונותיה. עם מזלה של האלה דריה, קהות החושים הזו תעמעם בקרוב את הכאב שבליבה.

איש מחמשת המלכים לא הקדיש לה תשומת לב כלשהי, אפילו לא אביה. הם היו עסוקים מדי בדיונים למי היא תינשא.

הכוהן הגדול של הווסטר ריחף מאחורי הגברים. כפות רגליו היחפות לא נגעו ברצפה מאז ריחף לתוך המרתף. האור העמום שאב כל רמז לצבע מעורו הלבן והחיוור.

עיניו, בריכות כהות ואטומות, לא משו מהאמנה. ברגע שהמלכים יגיעו להסכמה ביניהם, הוא יחתום את שבועותיהם בדם.

ידיו של הכוהן היו שלובות לפניו, וציפורניו העבות בצבע ירוק כהה שנמשכו מאצבעותיו היו כה ארוכות עד שהסתלסלו לתוך גלימותיו מבד הבורדו שהיו כהות כמו ענן הסערה שהעיב על ליבה.

המלכים היו לבושים בבדים נועזים, בגוני אדום וירוק וכחול

וטורקז, כל אחד מהם מייצג בגאווה את הממלכה שלו בצבע ובסמלים שנתפרו על בגדיהם.

ספארו הייתה לבושה באפור, גוון שהיה מרוקן מכל צבע כשם שהיא הייתה מרוקנת מתקווה.

האמנה הזו הייתה הכרחית. היא אמרה זאת לעצמה אינספור פעמים. היא תביא קץ למלחמות שפקדו את היבשת שלהם במשך דורות. היא תהווה קשר נצחי בין חמש הממלכות של קלנדרה.

או שהם ימצאו דרך לחיות יחד. או שהם ימותו תוך כדי כך. הנסיכה ההגיונית שגידל אביה, שעושה את צעדיה הראשונים בעולם הפוליטיקה, הבינה שזה חיוני להישרדות. אבל האישה הצעירה שחלמה למצוא אהבה החלה לקמול ברגע שהשיחה נסובה סביב תנאי הנישואים.

הייתה סיבה לכך שספארו הייתה במרתף הזה, משהו שהיא לא הבינה עד שכבר היה מאוחר מדי. היא לא הייתה כאן כיורשת של אביה. היא לא הייתה כאן כדי לצפות וללמוד.

היא הייתה סמל שניתן לסחור בו בשם השלום. המלכים הגברים הללו חששו שהחלפת סחורות לבדה לא תספיק כדי לוודא את קיום ההסכמים. ואיזו דרך תהיה טובה יותר לקשור ממלכות יחד מאשר קשר דם? על ידי הדורות הבאים. על ידי הילדים שהיא תלד יום אחד. ילדים שיהיו קשורים לשתי ממלכות.

דממה השתררה סביב השולחן, והשערות על עורפה של ספארו סמרו בתגובה. היא הזדקפה כשהמלכים הנהנו.

"האם הגעתם להסכמה?" שאל הכוהן הגדול, קולו משיי כמו שיערה הערמוני.

כל אחד מהמלכים, אביה ביניהם, מלמל, "כן." ברגע שתיחתם האמנה הזו, יהיה מצופה מכל מלך ומיורשיו העתידיים לקיים את תנאיה. אם יפרו את השבועות – דינם יהיה מוות.

זה נגד את טבעה כטוראנית לוותר על רצונה החופשי. אביה ודאי הרגיש אותו הדבר כמוה. אך לטורא לא הייתה ברירה אלא להשתתף בכך. ממלכתם הייתה חזקה אך לא חזקה דיה כדי לעמוד לבדה מול

שאר ממלכות קלנדרה. במיוחד בזמן שניסו להתאושש מנדידת הקרוקס.

אביה לא יכול היה לעצור את האמנה הזו, אך עובדה זו לא הקלה עליה להשלים עם גורלה.

בזה אחר זה שלף כל מלך פגיון או סכין מנדנו. הם עשו חתך בכפות ידיהם, טבלו בו את נוצותיהם וכתבו את שמותיהם בדם.

אביה חתם אחרון. כשקולמוס הנוצה שלו ריחף מעל האמנה, קצהו מבהיק באדום, הוא שלח אליה מבט ממושך. החמלה וההתנצלות בעיניו האפורות כפלדה הקשו עליה לנשום. הנצנוצים הירוקים בקשתיות עיניו התלקחו לרגע קצר לפני שהשפיל את מבטו אל הקלף. החריקה הצורמת שליוותה את חתימתו הייתה מהירה, כמו חץ שפילח את ליבה.

ספארו השפילה את סנטרה כדי שהמלכים לא יראו את הדמעות שנקוו בעיניה.

זהו. המעשה נעשה.

קלנדרה נותרה בעיי חורבות אחרי נדידת הקרוקס. כעת הממלכות ייבנו מחדש יחד. יסחרו יחד. יחיו יחד.

יתרבו יחד.

הלילה, ספארו הפכה לסוסת הרבעה כמו הסוסה האהובה עליה, הלנה.

האם תראה שוב אי פעם את הלנה? האם תחזור אי פעם לטורא? או שמא תילקח היישר מהמרתף האומלל הזה באוזארת' לעיר בג'נסיס, שבה תוכל ברחובות כמלכתם החדשה?

האם אנשי ג'נסיס ישנאו אותה כפי שמלכם, טאניס אוק, שנא את אביה?

המחשבה שתחיה את שארית חייה קשורה לגבר שתיעב את משפחתה, את בני עמה, הפכה את בטנה. האם טאניס יפרוק עליה את זעמו? האם תיאלץ לשלם על יריבות שהחלה זמן רב לפני שנולדה?

האמנה אסרה עליו להרוג אותה, אך היו גורלות גרועים ממוות. טאניס, המבוגר ממנה בעשר שנים לפחות, היה המלך הלא נשוי היחיד בחדר הזה. והיא הייתה הנסיכה היחידה בקלנדרה בגיל ההולם

ללדת ילדים. אולי אחרי שתלד לו בן הוא ישכח ממנה. אם האלים היו רחומים, הוא יניח לה לנפשה.

ספארו עצמה את עיניה בחוזקה כשאימה וצער איימו להעלות בהן דמעות נוספות. אין ספק שטאניס לא יראה בעין יפה אישה בכיינית. והיא הייתה טוראנית. היא לא תבכה.

זו הייתה אשמתם של האלים. מנוולים. השישה הטילו קללה על קלנדרה עם המפלצות שלהם. עם הקרוקס. היא נותרה בחיים בנדידה הקודמת אבל רק כדי להחליף סיוט אחד באחר. האלים יכלו להירקב בצללים שלהם ככל שזה תלוי בה. וכמוהם גם הווסטר, עם השבועות והקסמים שלהם ששימשו לתמרון אנשים כרצונם. כששינייה חשוקות כה חזק עד שנסדקו, היא חישלה את גבה וזקפה את סנטרה.

מבטו של הכוהן הגדול חיכה לה. היא תיעבה אותו יותר מאשר תיעבה כל אחד אחר בחדר הזה. הוא ילכוד אותה באמנה הזו ללא שום נקיפות מצפון. היא חשה את טעמה של השנאה שרחשה לקסם שלו על לשונה, כמו טעם נחושת של דם.

בהטיה קלה של ראשו, הוא זימן אותה אל השולחן. "שמך?" "ספארו וולף." קולה היה יציב ורגוע, ולא הסגיר את ליבה ההולם. הוא בהה בה למשך רגע ארוך. "ספארו היא דרור, ולכן אמנה זו תיקרא בשם מגן הדרורים." נסיכה אחרת הייתה אולי מעריכה את העובדה שנקראה על שמה אמנה.

ספארו בלעה צרחה. "האם את, ספארו וולף, נסיכת טורא, נשבעת לקיים את מגן הדרורים עם נישואיך לטאניס אוק, מלך ג'נסיס?" שאל הכוהן הגדול.

נדמה שכל מלך בחדר עצר את נשימתו בהמתנה לתשובתה. דמעות נקוו בעיניו של אביה כשהנהן אליה. "אני, ספארו וולף, נשבעת שבועה זו," היא לחשה.

אביה הושיט לה את סכיניו בלי ליצור עימה קשר עין.
 היא פרשה את כף ידה, וסירבה לעוות את פניה כשהלהב חתך
 בבשרה. היא חתמה את שמה בדם בתנועת כף יד מהירה.
 ואז נחתם שמו של טאניס לצד שמה, והשבועה שלו נאמרה בקול
 רם. קולו היה חלק ועמוק. חסר רגש וקר.
 צמרמורת עברה במורד גבה של ספארו.

הכוהן הגדול הניח את שתי ידיו על האמנה, ועצם את עיניו. לא
 הייתה שום תחושה. לא נראה שום רמז לקסם הנוזלי שלו. אך כאשר
 פקח את עיניו והרים את ידיו, לא היה ספק בליבה שהיא מחויבת כעת
 לאמנה זו.

מגן הדרורים.
 "המעשה נעשה." הצהרתו של הכוהן הגדול רוקנה את האוויר
 מריאותיה.

טאניס יצא מהמרתף בצעד נמרץ.
 שאר המלכים מיהרו לצאת אחריו, ועלו במדרגות שיובילו אותם
 הרחק מהחדר הסודי הזה שמתחת לעיר הבירה של אוזארת'.
 הכוהן הגדול הצמיד את שתי ידיו אל ליבו וקר לה קידה קלה.
 היא נשכה את לשונה כדי לא לומר דבר.
 לאחר מכן הוא גלגל את קלף האמנה לגליל מהודק. הדיו, הדם
 שלה, בקושי התייבש כשהלך.
 ברגע שנותרו לברם יצא כל האוויר מריאותיו של אביה. נשימה
 מהירה פרצה מפיו כשכתפיו שחו, גופו הרחב והמתנשא התכווץ לנגד
 עיניה.

המראה הזה שבר את רוחה.
 כל זה לא היה קורה לולא הקרוקס. לולא הנדידות הצפויות.
 "למה השישה קיללו אותנו עם המפלצות האלה? למה הם שונאים
 אותנו?"

"כי הם אלים קטנוניים," הוא אמר. "כי רק לבני האדם יש את
 הכוח להפוך את האלים לחסרי חשיבות."
 ספארו הביטה באביה, בצדודיתו החזקה. "לעולם לא אסגוד להם
 שוב. ולעולם לא אבטח בווסטר."

"גם אני לא." הוא חייך אליה חיוך עצוב, ופרש את זרועותיו. "אני מצטער, בתי."

היא התמוטטה אל חזהו, אל החיבוק החזק שעטף אותה מאז הייתה תינוקת. "מה אני אעשה?"

הוא נשק לשערה. "תהיי אמיצה, דרור שלי. תהיי אמיצה."

חלק ראשון

חלוקה

ראנסום

טראו הייתה קבר.

המגורים המשותפים עמדו נטושים. אף שומר לא הוצב במגדלי השמירה. משב רוח הניע את שלכי סולם החבלים קדימה ואחורה בחריקה. בית העץ שמעליו היה ריק כמו שאר המחנה. איפה אודסה? היא צריכה להיות כאן.

פאניקה זרמה בעורקיי עד כדי סחרחורת. הרמתי את האצבעות אל שפתיי ושרקתי. הצליל הצווחני הדהד מגזעי העצים ואז נבלע ביער.

וכשהשריקה נמוגה, נותרה אחריה אך ורק דממה.
צמרמורת חלפה במורד גבי.

משהו לא בסדר. יכול להיות שהיא הלכה לאיבוד בחושך אחרי שיצאה מאלדר, אבל היא הייתה מוצאת את דרכה חזרה עם עלות השחר.

רעם פרסות נשמע ממרחקים. עצרתי את הנשימה, בתקווה שאלו אודסה ואיווי, אלא שהרוכבת ישבה לבדה ושערה היה לבן צחור, חלק וזוהר, ולא תלתלים אדומים פראיים.

קת'לין האטה את סוסתה המנומרת עד לעצירה וזינקה לקרקע. היא קשרה את הסוסה לאותו גזע עץ שאליו קשרתי אני את אורינדה. פרוותו השחורה של הסוס שלי עדיין הייתה לחה מזיעה מהרכיבה המפרכת מהמצודה למחנה.

"היית צריכה להישאר באלדר," אמרתי לקת'לין.

היא עמדה לצדי, קווצה משערה הלבן התרוממה ברוח.

"כעסת כל כך. דאגתי ש..."

"שאני אפגע באשתי?" הנחיריים שלי התרחבו.

כן, כעסתי. הייתי מפוחד. מוטרף. מבולבל. אבל הייתי מעדיף לתקוע סכין בלב שלי מאשר לפגוע באודסה.
 "לא." היא הצמידה את שתי ידיה ללחייה הסמוקות. "פשוט דאגתי. אני לא יודעת מה לחשוב, ראנסום."
 "גם אני לא."

הדמות של הקרוקס, אישה, נצרכה בתודעתי. איך זה ייתכן? איזה מין קסם זה היה? או שמא המוח שלי תעתע בי?
 יצאתי מהמצודה כשאני משוכנע שאני לכוד בתוך סיוט. אפילו אחרי שמצאתי את אורינדה ושמתי עליו אוכף לקראת הרכיבה לטראו, הרגשתי כאילו אני נע בתוך ערפל. עושה את התנועות בצורה מכנית עד שאתעורר מהחלום.
 "השיער שלה," לחשה קת'לין.

הקרוקס השתנתה מחיה ליפה. לאישה שחלקה תווי פנים כה רבים עם אודסה, משערה ועד אפה וסנטרה העדין, עד שלא יכולתי להתעלם מהדמיון.
 והדם שלה...

"אתה חושב שאודסה יודעת?"

"לא." סירבתי להאמין שהיא תסתיר ממני סוד כזה.
 הכנסתי יד לתוך האפוד, ושלפתי קווצת שיער שקצצתי משערה של משנת הצורה. סובבתי את התלתל המשיי סביב אצבעי, הנחתי לגוני הכתום, התות והנחושת לשקף את האור. ואז פוזרתי את השערות ברוח.

"הם שרפו את הגופה?" שאלתי.

"כן."

"טוב מאוד."

"איפה כולם?" שאלה קת'לין, כשעיניה מחפשות בין העצים.
 "מגדלי השמירה היו ריקים כשרכבתי על פניהם."
 "אינם. טראו ננטשה."

איפה את, קרוס? איפה את לעזאזל?

כבר הקפתי את המחנה פעמיים. קראתי לאודסה ולאיווי עד שקולי נסדק וגרוני ניחר.

אם אבא שלי לקח אותן, אם הוא יפגע בהן, לא אכפת לי אילו שבועות דם נשבעתי, אני אתלוש את איבריו ואקרע את גופו לגזרים. ואם מפלצת מסוג אחר מצאה אותן בלילה, התפללתי שאודסה מצאה מקום מסתור בטוח.

"אודסה ואיווי צריכות להיות כאן," אמרתי. "שלחתי אותן לתאי הצינוק ואמרתי להן שאפגוש אותן כאן."
הצבע אזל מלחייה של קת'לין.
"איפה היא לעזאזל?" העברתי יד על פניי. "לא הייתי צריך לתת לה ללכת."

קת'לין הניחה את ידה על כתפי. "אנחנו נמצא אותן."
אני אמצא אותן. כאן, או בין הצללים.
"מצאתי את אלה ברחוב כשהייתי בדרך למכלאה." קת'לין ניגשה אל תיקי האוכף שלה והוציאה שתי סכינים.
הסכינים של אודסה.

שני הלהבים היו מוכתמים בדם.
לעזאזל. שנאתי את העובדה שאין לה אותן איתה. שנאתי לדעת שהיא שם בחוץ איפשהו בלי הגנה. בלעדיי.
למשמע קול ענף מתפצח, קת'לין ואני פנינו מייד לכיוון השטח הציבורי. ליבי עצר מלכת, ואז שקע כשמארייט הגיעה בהליכה בין העצים.

"גארדיאן." אם הבית קדה קידה. "קת'לין."
"איפה כולם, מארייט?" שאלה קת'לין.
"אינם." שערה היה תלוי ברפיון על כתפיה, קווצותיה המאפירות נמלטו מפקעת הדוקה. עיניה החומות־כהות היו עייפות ואדומות.
היא לבשה גלימה אפורה עבה ונשאה על כתפיה תיק, מלא עד אפס מקום. "אני עזבתי אחרונה. כבר עברתי את מגדל השמירה האחרון כששמעתי שריקה וחזרתי. המלך וחייליו עברו לפני עלות השחר והזהירו אותנו מפני הסייר של הקרוקס. אנחנו הולכים בעקבות השיירה שלו לאלסריה."

"אודסה ואיווי היו איתו?" שאלתי.
היא הנידה בראשה לשלילה. "לא ראיתי אותן. המלך לא הגיע עם

אנשים רבים. רק כעשרים חיילים. הם אספו ציוד אבל לא נשארו זמן רב.

"לעזאזל." הידקתי את הלסת. "את צריכה ללכת. להדביק את הקבוצה שרוכבת."

עליה להסתלק מטראו כל עוד יש לה הזדמנות לברוח. מארייט היססה לרגע, מבטה התרומם אל בית העץ שמעליי. בית העץ של אודסה. היא הביטה בו לרגע כאילו אינה חשה בנוח לנטוש את טראו. כאילו לא תראה אותה שוב. אבל ההיסוס דעך, ובאותה מהירות שבה הופיעה, כך מיהרה ללכת, השתחלה בין גזעי עצים עבים עד שנעלמה.

"אם היא לא עם אבא שלך, אז איפה היא?" שאלה קת'לין, כשהיא מסתובבת במעגל איטי.

איפה? איפה לעזאזל הייתה אשתי? אימה שונה מכל מה שהכרתי אי פעם התמקמה עמוק בעצמותיי. היא ציננה את דמי. "כמה אנשים יודעים על הקרוקס?"

"לא הרבה. רק מעטים נשארו בחיים אחרי הלילה הזה." "תחזרי לאלדר. שחדי את השומרים כדי שישמרו על שתיקה לגבי הקרוקס, לגבי האישה. וכל אחד אחר במידת הצורך." ניגשתי אל אורינדה והידקתי את הסכינים של אודסה לאוכף שלי בעזרת רצועת עור נוספת. "תישארי עם זאווייר. תשגיחי עליו. אם הוא יתעורר, שלחי לי הודעה. אם לא... תקברי אותו ליד אימא שלי."

דמעות מילאו את עיניה של קת'לין. "ולאן בדיוק אשלח את ההודעה?"

עליתי והתיישבתי על האוכף בתנופה אחת, ופניתי לכיוון ההפוך מהדרך שאליה הלכה מארייט. לכיוון ההפוך מהדרך שתוביל אותי בסופה לאלסריה.

היה סיכוי שאודסה תשתמש בחריטות שעל שרוול העור שלי ותלך לחפש את עיר הבירה. אבל הייתה לי הרגשה שהיא תיקח את איווי למקום אחר. מקום שבו היא תוכל להסתיר את אחותי מאבא שלנו. מקום שבו היא הרגישה בטוחה.

"קונגטיס."

פרק 2

אודסה

מה אם אברח?

ישבתי על גדות אגם ללא שם, בהיתי במים שהיו דוממים וחלקים כמו זכוכית, והפצרתי בעצמי לא להישבר. לא להיכנע לכאב הלב והפחד. לא להתפורר לאלף פיסות זעירות כמו חלוקי האבן העגולים שמתחת לישבני.

באגם השתקפו הרים עם פסגות מושלגות, עצים גבוהים ירוקי-עד ושמייים בצבע תכלת. בבואה מושלמת של ממלכה הפוכה על ראשה. האחו הזה היה התגלמות השלווה. מקום מפלט לנפש עייפה. תא כלא ללא סורגים או מנעולים.

מה אם אברח?

אני לא אגיע רחוק. אנחנו לא נגיע רחוק. חוץ מזה, הייתי אבודה. אבודה לחלוטין.

איווי הייתה מכורבלת בחיקי, ישנה שנת ישרים. היא סוף-סוף הפסיקה לרעוד אחרי האמבטיה שאילצתי אותה לעשות במים הקפואים. בגדיה היו עדיין מלוכלכים ומכוסים בדם קרוש, אבל לפחות השיער והעור שלה היו נקיים עכשיו.

אף ששטפנו את עצמנו באגם, עדיין הסרחנו מעשן, ממוות. עברו חמישה ימים מאז אלדר, והתחלתי לחשוש שהריח הזה ירדוף אותי לנצח.

הצמדתי נשיקה לשערה הרטוב של איווי כשנץ חלף מעלינו וצרח בחדות. כל גופי התכווץ מאימה.

איווי ייבבה, ונדחקה עמוק יותר אל בין זרועותיי.

נישקתי שוב את שערה, נענעתי אותה בעדינות קדימה ואחורה עד שהיא נרגעה.

פייו גרגר כשחיכך את אפו ברגלי.

מים ליחכו את קו החוף.

הבטן שלי קרקרה.

רעשים קטנים שהפרו את הדממה, אך היו שקטים מכדי למחוק מאוזניי את קול הצרחות. חבטות הכנפיים העצומות, הצרחות המצמררות של הקרוקס, עדיין צלצלו באוזניי.

פתחתי את היד והתחקיתי בקצה אצבעי אחר הצלקת הוורודה שעל כף ידי. צלקת שבבואתה מופיעה על כף ידו של ראנסום. חתכים תאומים בבשרנו שנעשו ביום שבו חתמנו בדם על אמנת מגן הדרורים ונשבענו להיות בעל ואישה.

אולי אם אגע מספיק פעמים בצלקת שלי, הוא ימצא את דרכו אליי. אולי אחוש בהד הדופק שלו ואדע שהוא עדיין חי.

"השבח לאמה. אימא אהובה," לחשתי, "תני לו לחיות. תני לנו למצוא את הדרך זה אל –" תפילתי נקטעה כשהרגשתי עקצוץ של קסם ווסטר בעורפי.

האח דיים צעד בין העשבים שהקיפו את האגם, גלימותיו בצבע בורדרו מרשרשות כשנגעו בגבעולים הירוקים־זהובים. הוא הושיט יד אל פרח בר צהוב, והעביר על עלי הכותרת ציפורן עבה ומחורצת. שמש הבוקר המוקדמת הטילה על האחו אור רך וקרמי. זו הייתה השעה היחידה ביום שבה נראה בעורו החיוור של הכוהן רמז קלוש לצבע אפרסק.

הוא נעצר במקום שבו הדשא נגמר והחלו הסלעים שלאורך קו החוף. רחוק מספיק מהמקום שבו ישבתי כדי שעקצוץ הקסם שלו לא יהיה בלתי נסבל, אך קרוב מספיק כדי שנשמע זה את זה. הוא קד לעברי, כשידיי שלוככות מאחורי גבו. "נחת?"

"לא." לא זיהיתי את קולי. הוא היה שטוח מדי, חסר חיים מדי.

קהה חושים מדי.

היו לי יותר מדי זוועות להתמודד איתן כרגע. גיליתי על הבגידה של ג'וסלין. הרגתי את הגנרל באנר. ראיתי את בריאל מתה לנגד עיניי. שמעתי את איווי צורחת כשזאווייר דימם ברחוב.

אחר כך. הסיוטים האלה לא ילכו לשום מקום. אני אתמודד איתם

כשלא אשוטט בשממה עם ווסטר שייתכן שמנסה להציל את חיי, וייתכן שלא.

"אנחנו לא יכולים להתמהמה," הוא אמר.

רכבנו במשך חמישה ימים, כשאנחנו עוצרים רק למשך די זמן כדי שפרייה תוכל לנוח ולהמשיך לשאת אותנו. איווי ואני היינו על סף קריסה, וההפוגות הקצרות האלה הספיקו לנו רק בקושי כדי להסדיר את נשימתנו, שלא לדבר על לנוח.

נזקקתי לחיים שלמים כדי להתאושש מהלילה ההוא במצורה, לא לחמישה ימים וכמה רגעים גנובים ליד אגם ארוך, גם אם הוא היה עוצר נשימה ביופיו. "אנחנו לא יכולות להמשיך בקצב הזה."

"את חייבת, ילדה."

חשקתי שיניים כדי לא להתפרץ עליו.

בניגוד לקושי הרב שלנו, הוא מעולם לא נראה עייף ואף פעם לא ישן.

האח דיים הלך ברגל בחמשת הימים האחרונים בזמן שאיווי ואני רכבנו על פרייה. כוחו לא אזל אפילו פעם אחת כשהוביל אותנו רחוק יותר ויותר מאלדר. מטראו.

מראנסום.

"לאן אתה לוקח אותנו?" שאלתי בפעם המאה, ובפעם המאה, הוא לא ענה.

"אני אביא את הסוסה שלך." הוא סב על עקביו והלך אל האחו שבו רעתה פרייה.

כשעצרנו היום לפני הזריחה, הורדתי לה את האוכף, והשתמשתי בו כדי שיהיה לנו על מה להישען בישיבה, אבל השארתי עליה את האפסר כדי שיהיה קל יותר לתפוס אותה. לא שהאח דיים התקשה אי פעם לתפוס את הסוסה שלי.

כשהוא התקרב אליה, היא נופפה בזנבה השחור וניגשה אל ידו המושטת, מניחה לו ללטף את לחיה האפורה.

אולי הסיבה שלא התאמצתי יותר להימלט מדיים הייתה כי חששתי שפרייה לא תהיה מוכנה להתרחק ממנו. או כי פחדתי לחזור לאלדר ולראות במו עיניי את התוצאות של מה שהשארנו מאחור.

פחדתי פחד מוות שאחזור ואגלה שיש סיבה לחור הכואב שבליבי.
הוא חי.

ראנסוס חי. הוא לא ימות, לא כשיש לנו עוד כל כך הרבה דברים
לחיות יחד.

הוא ככל הנראה בטראו, רותח מזעם שאני לא שם. כשהוא ימצא
אותנו, אסבול בשמחה את מבטי הזעם שלו ואת נאום התוכחה הבלתי
נגמר. כל עוד הוא יהיה בחיים.

אם לחזור לאלדר פירושו לגלות אמת אחרת כלשהי, לאבד אותו
לטובת הצללים, אז אולי אעדיף להישאר בשממה הפראית של טורא
לעד.

ליטפתי באנחה את לחיה של איווי. "הגיע הזמן להתעורר, כוכב
קטן."

עבר רגע עד שענייה האפורות מצמצו ונפקחו. הנצנוץ בצבע
כחול-תכלת בהן היה בהיר וחזק, ואז הלך ודעך עם כל מצמוץ עד
שכמעט נבלע באפור.

חייכתי אליה אך היא לא השיבה לי חיוך.
היא רק בהתה בי במבט נטול תקווה, כאילו חיכתה שאשיב את
מחוגי הזמן לאחור. שאחזיר אותה לחיים שבהם זאווייר היה חי. חיים
שבהם דמו הקרוש של אביה לא כיסה את חולצתה.
הוא הקריב את חייו כדי להציל את החיים שלנו. שלי.
זה לא היה הוגן שהיא איבדה כל כך הרבה. את אבא שלה. ואת
אימא שלה.

מה לואלה הייתה אומרת לאיווי? איך היא הייתה עוזרת לבתה
להתגבר על הכאב הזה?

עזרו לי. שלחתי את התפילה האילמת אל הצללים, ואז בלעתי
את הכאב הצורב בגרוני, וסירבתי להיכנע לדמעות. אני לא יכולה
להישבר, עדיין לא. לא כשהיא צריכה שאישאר חזקה בשבילה.
"את רעבה?" שאלתי.

איווי הנידה את ראשה לשלילה.
היא לא אכלה מספיק. וגם אני לא.
לא רק שהימים הארוכים והאינסופיים שאבו ממני את כל כוחותיי,

אלא שהקסם של האח דיים, שהקיף אותי כל הזמן, גזל ממני את התיאבון.

הוא הקפיד לשמור מרחק ממני, ונזהר תמיד לא לגעת בעורי. הוא החזיק בקצוות הארוכים של המושכות של פרייה כשהוביל אותנו דרך היער, אבל גם למושכות האלה היה אורך מוגבל. והוא עדיין לא הסיר מאיתנו את מבטו.

מה אם אברח? הוא יעצור בעדנו?

פחדתי מספיק מהקסם שלו כדי לא לנסות.

הוא לא התייחס אלינו כמו אל שביות, אבל לא הייתי טיפשה מספיק להאמין שאנחנו חופשיות.

בלילה שבו רכבנו הרחק מתאי הצינוק באלדר, ביקשתי מהאח דיים לקחת אותנו לטראו.

ראנסום אמר לי ללכת בעקבות הירח, אורינדה, והוא יוביל אותי אל המחנה. חשתי הקלה עצומה שיהיה לנו מלווה, אפילו אם זה היה מלווה קסום. כשפנינו לכיוון הלא נכון, הרחק מהירחים התאומים, אמרתי לדיים שאנחנו צריכים לחזור אחורה.

הוא לקח מידי את המושכות של פרייה והמשיך אל תוך החשכה. בחמשת הימים האחרונים גיליתי שהווסטר נותן את רוב פקודותיו ללא מילים.

"קדימה, קמים." הסטתי את שערה של איווי מפניה, ואז עזרתי לה לקום על רגליה לפני שקמתי בעצמי.

פייז מתח את רגליו הקדמיות, טפריו ננעצו בחלוקי הנחל בזמן שהניף את זנבו באוויר. ואז הוא הסתער קדימה, נוקש בלסתו לעבר חרק. צלעותיו היו בולטות יותר מאשר היו באלדר.

האכלתי אותו בפיסות קטנות מהבשר המיובש שהאח דיים נתן לאיווי ולי, אבל פייז היה רגיל גם לשתות חלב. ונמאס לו מהרכיבה בדיוק כמו לנו. יותר מדי ימים עברו עליו דחוק במנשא שלו. הוא היה חסר סבלנות בגלל הטלטול המתמיד והעובדה שלא יכול היה לזוז בחופשיות.

כשהוצאתי אותו החוצה קודם, הוא חשף שיניים ונשף עליי באיום. נתתי לו מכה על האף.

איווי צעדה בכבדות אל קו החוף, זרועותיה רפויות לצדי גופה. ידי עלתה אל ליבי, משפשפת את המקום הכואב. מה אעשה? כיצד אוכל לעזור לה? לא היה לי מושג איך לספר לה על מותה של לואלה או איך לעזור לה להתמודד עם האובדן של זאווייר. היא ראתה הרבה יותר מדי דם ואליםות לגילה הצעיר.

"הקלי את הנטל מעל ליבה, האלה קארין." עשיתי את סימן השמונה, הקפתי את פניי ואת ליבי בידי. "העניקי לה שלווה." אם התפילות בשביל עצמי לא ייענו, אני אשרוד. אבל קיוויתי, למען איווי, שיש אל אחד או שמונה אלים שמקשיבים להן.

פייז זינק קדימה, מתפתל סביב רגליה של איווי. לפעמים הייתי בטוחה שהוא חש את כאבה. למרות הנהמות והחרחורים ששלח לכיווני, הוא כמעט ולא מש מצידה בחמשת הימים האחרונים. הוא תמיד היה קרוב, תמיד סבלני. כשהיא הייתה מושכת אותו אל בין זרועותיה וטומנת את פניה בפרוותו הוורודה, הוא אפילו לא התפתל. פניתי מהאגם, אוספת כוחות נפשיים כדי להרים את האוכף של פרייה, כשלפתע ראיתי תנועה בין העצים שמאחורי האח דיים ועצרתי במקומי. רוכב על סוס שחור הגיע בטפיפה קלה אל האחו. לרגע אחד חשבתי שזה ראנסום. חשבתי שהוא מצא אותנו ויוכל לקחת אותנו למקום בטוח. אבל אז עיניי השיגו את ליבי ההולם בתקווה והבנתי שהסוס אינו שחור אלא עוד סוס אפרפר. והאדם שישב על האוכף היה עוד כוהן.

הוא החזיק את המושכות של הסוס ביד מיובלת אחת. בשנייה אחז בחבל קשור לאפסרו של סוס חום שהלך מאחוריו.

האח דיים הוביל את פרייה אליי ונזהר, כהרגלו, לא לגעת בידי כשהעביר אליי את המושכות.

האח דיים ידע למה אני מרגישה את קסם הווסטר ואחרים לא? מאז יצאנו מאלדר, הייתי מוצפת מכדי להציק לכוהן ולבקש ממנו מידע, אבל אם אנחנו עומדים לרכוב יחד, אולי אוכל לקבל כמה תשובות.

"מי זה?" איווי הופיעה לצידי, והרימה את מבטה אל האח דיים. הוא השתופף, אבל הוא היה כה גבוה שאפילו על ברכיים כפופות

היא נאלצה להרים את סנטרה כדי להיישיר אליו מבט. "זה האח סקור. הוא ילווה אותנו ברכיבה לאוזארת'."

"או-אוזארת'?" מצמצתי. "רגע. אנחנו הולכים לאוזארת'? למה?" הוא התעלם ממני.

אולי אני צריכה לבקש מאיווי לשאול את השאלות מעתה והלאה. היא קצרה הצלחה רבה יותר בקבלת תשובות.

האח דיים הרים יד, שאב את המים משערה וטווה מהם כתר. נדמה כאילו עברו חיים שלמים מאז הוא עשה לי את אותו הדבר מחוץ לגלריית האומנות בטירה בקוונטיס. תחושת צריבה זחלה במעלה עורי, אבל התאפקתי ולא עיקמתי את פניי, כי לא רציתי לקחת מאיווי את הרגע של הקסם.

אלא שהיא לא הביטה בפליאה בכתר המנצנץ. שום חיוך לא האיר את פניה. במקום זאת, מבטה הושפל אל העפר. היא יצאה מתחת לטבעת המים שהקיפה את ראשה, ניגשה לצידי, וכרכה את זרועה סביב רגלי.

האח דיים סילק את המים בתנועה קלה של מפרק כף ידו. לא היה קל לפענח את הבעות פניו, אבל הקו המהודק של שפתיו החיוורות התרכך וחשבתי שאלה ודאי רחמים. הוא קם ונסוג כמה צעדים, מספיק רחוק כדי שצריבת הקסם שלו תפחת.

הכווץ השני רכב אל צידו של האח דיים, עצר וירד מסוסו. הוא לבש גלימות בצבע תכלת שנפלו סביב גופו הגרמי. אפו היה באותה צורה דמוית מקור של נץ, כמו זה של דיים.

האח סקור הניח לחיות ללכת למרעה כשהגיע לצידו של דיים. שני הכוהנים הצמידו את ידיהם לליבם וקדו.

הקסם של שניהם הציק לי והתחלתי להתנועע אחורה וקדימה על עקביי.

"לכי חכי עם פייז", אמרתי לאיווי, והתבוננתי בה כשהלכה להצטרף אל הטארקין ליד המים.

אם האח דיים חשב שהוא יכול להמשיך לנוע בקצב המסחרר הזה, הוא חולם.

איווי צריכה לישון במקום שאינו הברכיים שלי. היא צריכה

ארוחה, אמבטיה אמיתית ומקום בטוח שתוכל לבכות בו. ופרייה זקוקה להפסקות ארוכות יותר מאלה שקיבלה.

"אנחנו חייבים ללכת", הוא אמר.

"לא." זקפתי את סנטרי, בתקווה שאני נראית אמיצה יותר מכפי

שהרגשתי. "לא עד שתגיד לי למה אנחנו הולכים לאוזארת'."

"זהו הנתיב שעלייך ללכת בו."

"זו לא תשובה לשאלה שלי."

"זו התשובה היחידה שאני יכול לתת."

צחקתי בלגלוג. "אז אנחנו הולכות מכאן. אנחנו הולכות לטראו

כדי למצוא את ראנסום."

הכוהנים חלקו ביניהם מבט וליבי צנח. זה היה מבט שאמר שלא

אמצא אותו שם.

"מה? הוא...?" לא הצלחתי לסיים את השאלה. הראש שלי

התחיל להסתחרר מהר מדי, ונדמה כי הקרקע מתחת למגפיי נוטה

הצידה.

הוא חי.

ראנסום חי. לא הרשיתי לעצמי לשקול שום אפשרות אחרת. אם

יש מישהו שיכול להינצל מציפורני הקרוקס, זה הגארדיאן. אחזתי

בשרוול העור שעל אמת ידי, השרוול שראנסום נתן לי, וחיכיתי

שהפיסה הזו ממנו תרגיע אותי.

"איני יודע מה עלה בגורלו, ילדה." האח דיים דיבר בעדינות,

כאילו ידע שאני עומדת להתמוטט על ברכיי תוך רגעים ספורים.

"אבל כאן נפרדות דרככם. הוא נאמן לכוהן הגדול."

"ואתה לא?" אני בהחלט לא בטחתי בכוהן הגדול, וגם לא באח

דיים לצורך העניין, אבל הם לא היו כולם חברים באותה אחווה?

"זהו מסע שאת חייבת לעשות לבדך. זוהי הדרך היחידה שבה

תוכלי לגלות את השושלת שלך."

"השושלת שלי? אין לי שושלת." הצבעתי מאחוריי. "מה שיש לי

זו ילדה קטנה ומבועתת שראתה את אביה נרצח לנגד עיניה. אז תענה

על השאלה שלי. למה אוזארת'?"

האח דיים הנהן לעבר האוכף שלי שהיה מונח על הקרקע לרגליי.

"טורא אינה בטוחה בשבילך. והבטחתי לאבא שלך שאשמור על ביטחונך."

"אז קח אותי אליו."

ראנסום אמר לי שאם משהו יקרה לו, או לזאווייר, עליי להוציא את איורי מטורא. לקחת אותה לקוונטיס. לשים את כל יבשת קלנדרה בינה ובין המלך ראמזי.

אם הוא לא ימצא אותנו בטראו, ראנסום יחפש אותנו בקוונטיס, לכן לשם אנחנו הולכות. אבא שלי יגן עלינו, ונוכל להסתתר עם המשפחה שלי במהלך הנדידה.

"אנחנו לא צריכים לחצות את הגבול לאוזארת", אמרתי. "אין שום סיבה ללכת מזרחה. אנחנו צריכים לרכוב דרומה לחוף, ואז להפליג על הקריסנת."

"אנחנו לא נפליג לקוונטיס."

הרמתי יד. "למה לא? זה המסלול המהיר ביותר."

הכוהנים חלקו ביניהם מבט נוסף.

"מה אתם לא מספרים לי? למה אתם צריכים ללכת לאוזארת? אלא אם כן אתם מתכננים לרכוב לכל אורכה של היבשת הזו, ואז אין טעם..." אוי, אליס. העולם נטה על צידו כשהבנתי. "לא. זה מסוכן מדי. רחוק מדי. מה עם המפלצות? מה עם הנדידה? זה ייקח שבועות." מטורא לאוזארת, אחר כך לליין ולג'נסיס. זה היה מסע כה ארוך ומפרך שלא הצלחתי לתפוס אותו בכלל.

הנדתי בראשי, כשליבי הולם בחוזקה. "אנחנו לא הולכות איתכם."

"יש לי ברירה?"

"לא."

הסתכלתי מעבר לכתפי, אל איורי. למה לא עזבתי את הווסטר כבר לפני ימים? הוא לא היה מצליח לתפוס אותנו ברגל. אבל עכשיו, כשהכוהן החדש הזה היה כאן עם שני סוסים, לעולם לא נצליח להימלט.

אלא אם כן אילחם בהם. מבטי נע אל החרב שליך האוכף שלי.

"הילדה צריכה לרכוב איתי במקום זאת?" שאל האח דיים.

"לא. "צעדתי הצידה, חוסמת את דרכו לאיווי. "היא נשארת איתי. "
 "אז אכפי את הסוסה שלך. "
 המנוול הזה התכוון להשתמש בה כדי לאלץ אותי לעשות כרצונו,
 ועד שלא אצליח לחשוב על תוכנית הימלטות, אני תקועה. "בסדר. "
 "זה לא יהיה מסע קל, " הוא הזהיר. "אבל את חייבת למצוא את
 הכוח לעבור אותו. למען קלנדרה כולה. "
 "ואם לא אוכל?"
 "את חייבת. " ובאומרו זאת, דיים פנה והתרחק ממני.
 האח סקור הטה את ראשו הצידה, ובחן אותי במשך רגע ארוך. ואז
 הוא הרים יד ונקש באצבעותיו.
 משב רוח הגיע במהירות מאחור, וכמעט העיף אותי ארצה.
 התנודדתי קדימה כדי לשמור על שיווי המשקל, ומעדתי על האוכף
 של פרייה.
 לעזאזל עם הווסטר האלה.
 באמת שהייתי צריכה לברוח.

כספיה

אדם בעל עיניים כסופות נועץ את חרבו בליבה של אֶמְרִי. נוצות
הופכות לבשר. כנפיים קורסות והופכות לזרועות. טפרים משתנים
לבהונות.

היא נופלת מהכוכבים עם הלוחם כסוף העיניים.
אחותי צונחת אל הקרקע.
עד שלא נותר דבר מלבד דם ואבק.

התעוררתי מהחזיון בקפיצה מבוהלת. שערי נדבק לזיעה שעל מצחי,
והרגשתי כאילו כל עצם בגופי נמעכה, כאילו אני הייתי זו שנפלה
מהשמיים זרועי הכוכבים. כאב חזק לפת את חזי, כאילו החרב חדרה
דרך ליבי שלי, לא ליבה של אמרי.

"לא שוב." ידיי אחזו בסדינים כשעצמתי את עיניי, ונתתי לליבי
הזדמנות לשקוע בחזרה במורד גרוני למקומו. ואז בעטתי בשמיכות
והעפתי אותן מעל רגליי, קמתי מהמיטה ודשדשתי על פני רצפת האבן
אל חלונות חדרי הפתוחים.

רוח הים המלוחה ליטפה את לחיי. האוויר הקריר מילא את
ריאותיי. ניחוחות התבלינים והעשן המתוק ריחפו אל אפי.

מראה מותה של אמרי ירדוף אותי במשך שעות, וכשחשתי את עול
הכאב של אוברדנה מכביד על כתפיי, שקעתי על אדן החלון הפתוח,
ובהיתי מטה בעיר הנמה את שנתה, המשתרעת למרגלות הארמון.

קרני ירח שטפו את שואו באפור ולבן. הרחובות היו ריקים. העיר
הייתה שקטה, אם כי השקט הזה לא יימשך עוד זמן רב.

בקרב תעלה השמש ממצולות האוקיינוס ותנשק את השמיים
בברכת בוקר טוב. עם עלות השחר יהיו פזורים בקו החוף דייגים
המנווטים את סירותיהם עם המפרשים הצבעוניים. עגלות יתגלגלו
בהמוניהן לעבר שדות הכפר כדי לאסוף יבולים. רועים ירכבו על
סוסיהם ויצאו מחומות העיר כדי לטפל בעדריהם. וכורים יכנסו
לקרנות היורדים אל מכרות האלפאלטר, שם יחצבו את המתכת
היקרה מהסלעים של נְלִפִינְקָס.

הרעש והשאון מרחובות שואו יסתננו מבעד לכל חלון פתוח
בארמון, ולא יאפשרו עוד לישון. לא שיהיה לי זמן לישון ממילא. לא
עם המטלות ומשטר האימונים הקפדני שלי.

הדבר החכם ביותר שאוכל לעשות יהיה לזחול בחזרה למיטה
ולנוח עד שיפציע השחר, אבל ידעתי שברגע שאעצום את עיניי,
אראה בעיני רוחי את אמרי ואת הלוחם כסוף העיניים.

מי הוא היה?

איפה היא הייתה?

התיישבתי על אדן החלון הרחב, מחבקת את ברכיי אל חזי. בליבי
ידעתי שהייתה לה סיבה טובה לעזוב. אבל אם החיזיון שראיתי היה
אמיתי, אם אמרי נרצחה על ידי האיש הזה ונקראה לחיים שלאחר
המוות על ידי האלוהי, לעולם לא נדע מדוע הגיע לה הגורל הנורא הזה.
לעולם לא תהיה לי הזדמנות להיפרד.

"אמרי," לחשתי אל הרוח, בתקווה שהחיזיון שחלמתי לא היה
אמת. בתקווה שהשמש תזרח כשהיא תלחש בחזרה.

זה לא היה הלילה הראשון ללא שינה שעבר עליי על אדן החלון,
כשאני סופגת את אור הכוכבים. כשקרני הזהב זרחו באופק, גבי
כבר היה נוקשה ועפעפיי כבדים. הגוף שלי יהיה איטי וכבד במהלך
האימון, וכבר שמעתי בראשי את ההרצאה שאקבל מהמורים שלי.

צעדים נשמעו במסדרון שמעבר לחדר השינה שלי. כעבור רגע
נקשו פרקי אצבעות על הדלת והידית הסתובבה. זנדרה מעולם לא
חיכתה לתשובה או להזמנה.

"כספיה, את ערה? אם לא, אז תתעוררי." בת דודתי נכנסה לחדרי

ומחאה כף פעמיים.

תלתליה הארוכים בגוון אדום־כתום נחושתי נאספו לפקעת הדוקה על עורפה. היא הייתה לבושה במדים, מכנסייה בצבע חום בהיר נצמדו לקימורים הרזים של מותניה וירכיה. האפודה התואמת חסרת השרוולים חשפה את זרועותיה החזקות. סביב שרירי הזרוע והאמות שלה נכרכו רצועות המתכת של אלפאלטר שהעידו על המעמד שלה. המעמד שלנו.

אפרוחים.

זנדרה ואני חיכינו לעבור את טקס החניכה שלנו. אחריו נהיה במעמד זרזיר, ורצועות הזרוע הנוצצות האלה יוחלפו בטבעות על כל אצבע.

טבעות שמייצגות נאמנות לארצנו. לאנשי נלפינקס. למשפחה שלנו. לזרזיר.

"אני ערה." פרשתי את ברכיי המקופלות והנפתי את רגליי מעל אדן החלון כדי לקפוץ למטה.

זנדרה הביטה במיטתי הלא מוצעת ובחלוק הלבן שלבשתי. התלתלים האדומים־לוהטים שלי היו פזורים והגיעו עד מותניי. בדרך כלל כשהיא התפרצה לחדרי, הייתי שקועה בשנת ישרים, מריירת על כרית. שתי מחיאות הכף האלה שלה הפכו להיות הקריאה שלי לדגל מדי בוקר.

גבותיה התכווצו כשצנחתי על קצה המיטה. "היה לך עוד חיזיון, נכון?"

"כן." לא היה שום טעם להכחיש. לא נזקקתי למראה כדי לדעת שעייני טרוטות.

"זה היה אותו אחד? על אמרי?"

הנהנתי, והתעמקתי בציפורן שלי.

"וקס", היא קיללה.

"תיזהרי שאף אחד אחר לא ישמע אותך אומרת את המילה הזאת."

לאפרוחים היה אסור בתכלית האיסור לקלל. היינו אמורות להיות

התגלמות הסטואיות, וקללה הייתה קב רגשי, לדברי דודתי.

זנדרה קימטה את מצחה. "אני יודעת שאת לא רוצה לספר לה שוב

על החזיונות, אבל –"

"אני לא רוצה." קמתי והתרחקתי מבת הדודה שלי – מהשיחה הזאת – ונכנסתי לחדר ההלבשה שלי.

דודה אוליאנה לא רצתה לשמוע על החזיונות שלי, במיוחד לא על החזיון הזה. לא משנה כמה פעמים אמרתי לה שהם יותר מחלומות, בעיניה הם היו תמיד רק יצירי דמיוני המשתולל. היא פטרה אותם כשטויות, כסיוטי לילה שייפסקו אחרי טקס החניכה שלי.

אפילו כשהחזיונות היו אמיתיים, כשהייתה לי הוכחה שמה שראיתי אכן קרה, היא לא האמינה. הפסקתי לספר עליהם לאוליאנה כשהייתי בת שש-עשרה. במשך שנים התנהגתי כאפרוחית הצייתנית שלה, וייתכן שהיא תהתה בינה ובין עצמה אם עדיין יש לי חלומות, אבל אם כן, היא לא שאלה אותי לגביהם.

אבל אחרי שהחזיון הזה של אמרי הופיע שוב ושוב, החלטתי לשבור את שתיקתי.

היא פטרה אותי במחווה מזלזלת של כף היד.

אז לא, לא התכוונתי לספר לה על כך שוב.

בגדים היו פזורים על רצפת חדר ההלבשה. מגבת הייתה מושלכת בפתח חדר הרחצה. שידת המגירות הצמודה לקיר הייתה כמעט ריקה, תכולתה פזורה מסביב בשלל ערמות.

פשטתי את החלוק וזרקתי אותו לערמה הקרובה ביותר שאמין מאוחר יותר. ואז חיטטתי בתוך הבלגן בחיפוש אחר המדים הנקיים ביותר שלי. כולם היו מקומטים ונלבשו לפחות פעם אחת.

במקום לשבת על אדן החלון, הייתי צריכה לכבס. אבל כביסה הייתה המטלה הכי פחות אהובה עליי והדבר שהכי פחות עניין אותי, לכן לבשתי את המכנסיים והאפודה שלי, זהים לאלה של זנדרה, והתחלתי לקלוע את שערי לשתי צמות.

זנדרה הציעה את מיטתי כשיצאתי מחדר ההלבשה.

"לא היית צריכה לעשות את זה."

"לא אכפת לי." היא משכה בכתפיה ויישרה כרית. "איפה הופ?"

"גרסיאלה שאלה אם הוא יכול לישון בחדר שלה."

"אם לא תיזהרי, היא עוד תגנוב לך את הפנק."

"את כנראה צודקת." צחקתי, יישרתי פינה בשמיכת הפשתן,

והעברתי יד על הבר בצבע זעפרן. ואז התיישבתי על קצה המיטה כדי לנעול את מגפי העור בגובה הברך.

זנדרה התיישבה לצירי. "אם תספרי לה, יכול להיות שהיא תאמין לך הפעם."

"היא לא תאמין." בכך, לא היה לי ספק.

"אבל זה החיזיון היחיד שחזר על עצמו. זה בטח אומר משהו."

"כן," מלמלתי כשבטני שוקעת.

היו לי חזיונות כל חי. כשהייתי ילדה הם היו מגיעים לעיתים רחוקות, אבל ככל שהתבגרתי מגוזלית לאפרוחית, ככל שגדלתי והפכתי לאישה, הם התחילו להגיע לעיתים קרובות יותר. לפעמים כל ארבעה או חמישה ימים.

אך בכל הזמן הזה, החיזיון של אמרי והלוחם כסוף העיניים היה היחיד שהופיע לי יותר מפעם אחת. כלילה האחרון זו הייתה הפעם השישית.

המספר שש אף פעם לא הביא איתו שום דבר טוב.

"את חייבת לספר לה, כספיה. אם לא למען שלוות הנפש שלך, אז למען גרסיאלה. אם זה נכון, יש לה זכות לדעת שאימא שלה לא תחזור. ואם אמרי נרצחה, חייבת להיות נקמה."

היא צדקה. שתינו ידענו שהיא צודקת. וקס.

למען גרסיאלה, הייתי צריכה לספר לדודה שלי. ואמרי הייתה ראויה לנקמה.

זו הייתה דרכו של הזרזיר.

"בסדר," מלמלתי.

"תודה." זנדרה לקחה את ידי ואחזה בה בחוזקה. בידה השנייה היא הרימה את תליון האלפאלטר התלוי סביב צווארה והביאה אותו אל שפתייה. המתכת האדומה־כתומה נצצה באור השמש. הכנף הכסופה המשובצת במעגל נצצה כמו כוכב. "בחסדי האלוהי, היא תקשיב." הרמתי את השרשרת שלי, הצמדתי נשיקה לסמל של נלפינקס, של הזרזיר, והתפללתי בדממה.

בחסדי האלוהי, תן לנו את הטקס.

בחסדי האלוהי, הענק לנו אמת.

"אנחנו צריכות ללכת." נעמדתי, ומשכתי בשולי האפודה שלי בתקווה ליישר כמה קמטים.

"לדבר עם דודה אליאנה?" שאלה זנדרה.

"כן. לפני שאאבד את האומץ."

"תישבעי. ואז אומץ ליכך לא ייחלש."

שושלת הזרזיר כיבדה נאמנות. האמנו בנקמה, בכוח ובמשמעת. אך מעל הכול, קיימנו את השבועות שלנו. או שנהרגנו בניסיון לעשות זאת. לכן לחצתי שתי קצות אצבעות למרכז המצח שלי. "יש לך את השבועה שלי." "תודה."

ניגשתי למגש שעל שולחן האיפור, שם שמרתי את צמיד האלפאלטר שלי, והחלקתי אותם במהירות על אמות ידי ושרירי הזרוע. ואז יצאתי בעקבות זנדרה מחדרי.

ניגשנו אל גרם המדרגות הקרוב ביותר, ועלינו שמונה קומות בריצה קלה. כשהגענו לקומה העליונה של הארמון, חלפנו על פני משרת שיצא מהסוויטה של ססקיה.

"הנסיכה כספיה. הנסיכה זנדרה." עיניו בצבע קרמל נצצו כשחלף על פנינו בדרכו אל המדרגות, נושא בידיו מגש עם ארוחת הבוקר האכולה למחצה של ססקיה.

"בוקר טוב." חייכתי בתגובה לחיוכו החם והאדיב.

ברגע שנעבור את הטקס, ברגע שנהיה זרזיר, המשרתים והדיילים יידרשו לכרוע על ברכיהם ולהשתחוות כשנפגוש אותם במסדרונות. הם יתייחסו אלינו כפי שהתייחסו לזרזיר. כפי שהתייחסו לדודה אליאנה, המלכה. כי ברגע שנעבור את הטקס שלנו, נהיה בנות מלוכה.

אבל עדיין לא היינו זרזיר.

אני אתגעגע לחיוכים הנינוחים ולברכות האגביות. אני אתגעגע לחוסר הרשמיות שנלווה להיותי אפרוחית. אני אתגעגע לחדרי שבקומה האמצעית של הארמון, שם הייתי קרובה יותר לעיר. אני אתגעגע לביקור אצל הגוזלים בכל אחר צוהריים בספריות. לפחות בתור זרזיר, לא אצטרך לכבס את הכביסה שלי בעצמי.

זנדרה ואני עברנו על פני שורה של פתחים מקומרים שהשקיפו על העיר ועל אוקיינוס מריקסמור שמעבר לה. ניחוחות מרווה, הדרים ומלח נישאו אל האולם, ואני שאפתי עמוק את האוויר, והחזקתי אותו בריאותיי.

אמרי אמרה לי פעם שחושיה התחדדו והשתנו לאחר הטקס. היא איבדה את אהבתה ללימון גבישי ולדבש מסוכר. קיוויתי שכאשר השינוי שלי יושלם, עדיין אוהב את ריח הים. חלפנו על פני דלת אחר דלת כשצעדנו לאורכו של הארמון. כל אחת מהן הייתה שייכת לסוויטה שאוכלסה על ידי זרזיר. אחיות. בנות דורות. דורות. דורות מדרגה שנייה. סבתות.

צחקוק בקע מחדר פתוח. ילדה עם תלתלים אדומים פרוצים ושובבים – שיער הזרזיר – נכנסה לאולם בריצה כשפנק רודף אחריה. "גרסיאלה." חייכתי והשתופפתי, זרועותיי פרושות לרווחה.

היא רצה והתנגשה בחזי, צוחקת בזמן שהנפתי אותה למעלה וסובבתי אותה במעגלים. "היי, דודה כספיה." "מה שלום הגוזלית המתוקה שלי?" נישקתי את לחיה וטפחתי על אפה המנומש לפני שהנחתי אותה.

היא הסיטה תלתל תועה מפניה. "משעמם לי ואני רעבה. אנחנו מתגנבים למטבחים בשביל למצוא משהו טעים לאכול. זה היה הרעיון של הופ."

"אה, באמת?" הושטתי יד כדי לגרד מאחורי אוזניו של הופ. "שלום, חיית מחמד יפה שלי."

הוא התחכך ברגלי וגרגר. פרוותו בצבע הקינמון הייתה כמעט באותו גוון כמו רצפת האריחים, בגוון עשיר, חמים ורך. הניבים הלבנים שהגיעו עד מתחת ללסתו היו בהירים כמו הקירות. הופ נופף בזנבו הפרוותי, ואז דחף את ידה של גרסיאלה, פקודה אילמת שתבוא בעקבותיו לעשות מעשה קונדס.

"תזהרו שלא יתפסו אתכם," הזהירה זנדרה.

גרסיאלה צחקה, עיניה הזהובות ריצדו כשניתרה אחרי חיית המחמד שלי. "אף פעם לא תופסים אותי."

זנדרה הנידה בראשה כשהמשכנו ללכת במסדרון לעבר גרם

המדרגות שיוכיל אותנו למכלאות. "הילדה הזאת דומה מדי לאימא שלה."

הכאב בחזי היה מייד. "אכן כן."

גרסיאלה הייתה רק בת שישה קיצים, אבל אפילו בגיל כה צעיר, היא דמתה לאמרי בכל מובן. הן היו תמונת מראה זו של זו במראה ובאישיות.

איש לא הופתע כשדודה אוליאנה קיבלה על עצמה את הטיפול בגרסיאלה לאחר היעלמותה של אמרי. אוליאנה עשתה את אותו הדבר כשאימא שלי עזבה את נלפינקס, וזנחה מאחור שלוש בנות. ואמרי תמיד הייתה האחיינית האהובה על אוליאנה.

האחיינית שכעת סירבה לדבר עליה.

אולי הבוקר היא תקשיב. למען גרסיאלה, לכבודה של אמרי, אני אנסה.

פעם אחת אחרונה.

הגענו לגרם מדרגות אבן מעוקל וטיפסנו לקומה שמעל. קול חבטות כנפיים וציוצים קיבלו את פנינו כשהגענו למישורת.

המכלאות היו עדיין מלאות בשעה מוקדמת כל כך. כמעט כל אחד מהקינים היה תפוס על ידי סיס. כשהשמש תטפס גבוה יותר בשמיים, כשהטמפרטורה תגיע לשיאה, כל הקינים הללו יהיו ריקים. הציפורים העצומות יעזבו את הארמון כדי לצוד את האיילים הגדולים והעזים שחיו בהרים הסלעיים של נלפינקס. אך לעת עתה, הן היו כאן, בצפיפות וברעש.

הלכתי אל הקן הקרוב ביותר, אל נקבה צעירה עם נוצות שחורות מבריקות. "שלום, ילדה יפה."

היא הרימה את מקורה העצום אל ידי המושטת, ואז דחפה את ראשה קרוב יותר אליי כדי שאלטף את הנוצות שבין עיניה הכהות. רוב הסיסים חיו בטבע, אך קומץ נבחרים מהחכמים והחזקים ביותר נשארו במכלאות.

זנדרה שוטטה לקצה השני של המכלאה כדי למצוא את ביסטן, הזכר האהוב עליה והסיס הגדול ביותר שהתגורר בארמון. נוצותיו הערמוניות הבהיקו בברק זהוב באור הבוקר המוקדם.

"כספיה." קולה של דודתי הדהד בחדר, נישא מעל שאר הרעשים. היא עמדה בפתחו של מעבר קמור, ידיה שלובות מאחורי גבה, והשקיפה על שואו. הבעת פניה קפואה ובלתי ניתנת לקריאה. שערה של אוליאנה היה אסוף בעזרת רצועות עור דקות. הצמה העבה שקלעו נפלה במורד גבה. היא הייתה לבושה בשמלה בצבע ענבר, הבד הקליל התנפנף ברוח מעל בהונותיה החשופות. היא מעולם לא ילדה ילדים, ובחרה במקום זאת לגדל אותי ואת אחיותיי כאילו היינו בנותיה. מבין שלוש אחייניותיה, נהגו לומר כי אני הכי דומה לה. אמרו שכאשר היא הייתה בגילי, אפשר היה לטעות ולחשוב שאנחנו תאומות. היו לנו אותו אף ישר ושפתיים בצורת קשת. אותן פנים אוכליות וסנטר עדין. במראה, אולי היינו דומות. אבל באופיינו, היינו שונות כמו השמש והירחים.

דודה אוליאנה לא הייתה אישה שהרעיפה חיבה. היא הייתה מנהיגה, שליטה ופוליטיקאית. היא הייתה מחויבת לבני עמה, לארץ הזאת ולשושלת שלנו. היא ראתה ברגישות שלי חולשה. מלכה לא יכולה להרשות לעצמה לחוש חיבה. אפילו לא כלפי הבנות שגידלה כבנותיה. כשהצטרפתי אליה, נקבת הסיסים שליטפתי נעמדה ומתחה את כנפיה ככל שאפשר לה המקום. היא ניתרה לקשת אחרת, ובדחיפה אחת של רגליה החזקות, זינקה מאדן החלון, כשכנפיה נפרשות לרווחה. הקוצים שבקצה הקדמי שלהן פילחו את האוויר. "יפהפייה, נכון?" שאלה דודה אוליאנה כשנעמדתי לצידה, ושתינו צפינו בנקבה שנסקה מעלה-מעלה.

"כן."

"אם גרסיאלה לא תצליח להשתנות אחרי טקס החניכה שלה, אני אשדך ביניהן לרכיבה." היא דיברה כל כך חרישית שנדמה שזו הייתה יותר מחשבה חולפת מאשר אמירה שהיא התכוונה לשתף אותי בה. פחד שהיא לא התכוונה לבטא בקול רם.

"למה את חושבת שהיא לא תצליח להשתנות?"

"תוכנית מגירה." אוליאנה חייכה אליי חיוך קטן, עיניה ירדו אל הצמידים המהודקים סביב זרועותיי. הרמז לחיוך נעלם.

בגיל עשרים וחמש, הטקס שלי היה צריך להתקיים כבר מזמן. אוליאנה עברה את השינוי בגיל חמש-עשרה. אמרי וססקיה בגיל שש-עשרה.

אימי עזבה את נלפינקס כשהייתי תינוקת, ומאחר שאיש במשפחה שלי לא דיבר עליה, לא הייתי בטוחה אם או מתי היא עברה את הטקס שלה.

כל זורזיר הרגישה את הקריאה בזמן שלה, ואיש לא האיץ בשינוי ולא כפה אותו.

רק התפללנו לאלוהי שהוא יקרא לנו.

אימה של זנדרה, דודתי אופליה, מעולם לא עברה את טקס החניכה. וכמוה גם בתה הבכורה, הארה. הן נולדו עם דם הזורזיר זורם בעורקיהן, אך לא יכלו לשנות צורה. הן יישארו אפרוחים לנצח, וירכבו על גבם של סיסים במקום לעוף עם כנפיים משלהן.

הפחד הכי גדול של זנדרה היה שהיא לעולם לא תעבור טקס. וגם שלי.

בהיסטוריה הכתובה של בנות הזורזיר, לא היה שום תיעוד למקרים שבהם היכולת לא באה לידי ביטוי. למיטב ידיעתה של דודתי, אופליה הייתה הראשונה. הארה השנייה.

עד כמה ששנאתי את המחשבה שיש סיכוי שלעולם לא אהיה זורזיר, זה היה אפשרי. ייתכן שהיכולת הזורמת בדמנו פסחה עליי. וזה עלול לקרות גם עם גרסיאלה.

"אמרי השתנתה בגיל שש-עשרה," אמרתי לדודה אוליאנה. "היכולת שלה הייתה חזקה. אני משוכנעת שהיא העבירה אותה לגרסיאלה."

המלכה נותרה דוממת.

כתמיד, כל אזכור של אמרי נענה בשתיקה. בדיוק כמו כל אזכור של אימא שלנו.

הדבר היחיד שדודה אוליאנה אמרה אי פעם על אימי היה שהיא

הייתה חולמת. חלק ממני תהה אם "החלומות" של אימי היו חזיונות כמו שלי.

צרחת מחרישת אוזניים נשמעה מעלינו רגע לפני שזכר ענק ירד במהירות ממגדלי הארמון. ואז נשמעה צעקה, חופשייה ומאושרת, כשהציפור התיישרה באוויר בכנפיים פרושות. הארה רכבה על גב הזכר, האוכף שלה רתום סביב חזהו.

בת דודתי פנתה לאחור ונופפה לנו בחיוך קורן. אוליאנה הרימה את זרועה כדי לנופף בחזרה. לולא הכרתי אותה, הייתי חושבת שהלחלוחית בעיניה היא דמעות. אבל הכרתי אותה היטב.

היא לא בכתה.

דודתי לא הייתה אישה שתשלים עם גורלות אומללים. במקום זאת, היא בנתה את המכלאות האלה כדי שהסיסים שאילפנו יוכלו לשמש בתור הכנפיים של אופליה והארה. כדי שבת דודתי הנועזת תוכל לעוף, גם אם זה אומר שתאליץ לעשות זאת על גבה של הציפור היקרה שלה.

בעוד שניים או שלושה או ארבעה דורות, ייתכן שהיכולת של זרזיר תידלדל ותיעלם כליל ולא יישאר ממנה אלא זיכרון. אולי עד אז, מה שזרם בדמנו וייחד את השושלת שלנו, יהיה כבר מהול כל כך עד שנאבד את היכולת לחלוטין. אבל בדרך זו, עדיין נוכל להמשיך לעוף.

הארה והזכר שלה עפו מעבר לחומות העיר, וקרניו נצצו תחת קרני השמש כשעפו הרחק.

"את חייבת להתחיל לטפל בכיסטן." דודה אוליאנה הסתובבה והנהנה לעבר המקום שבו עמדה זנדרה, וליטפה את נוצותיו של הסיס. "למה?" המזג החם של ביסטן היה אגדי, והוא התפרץ על כל השומרים מלבד זנדרה. בת דודתי אהבה את האופי חסר הסבלנות שלו, אבל אותי הוא הרגיז. "הוא יותר מתאים לזנדרה."

"יכול להיות. אבל אני בחרתי בו בשבילך."

הנהנתי, יודעת שאין טעם להתווכח. לאוליאנה הייתה סיבה לכל החלטה.

ביסטן, כאילו חש שאנחנו עומדים להיתקע זה עם זה, נשף נשיפה נמוכה, הלך לעבר חלון מקושת והשאיר את הקן שלו ריק כשעף הרחק מהארמון.

זנדרה ניגשה למדף הכלים כדי להתחיל למלא את מטליתיה. הימים של אלו מאיתנו שטרם עברו את הטקס התחילו עם מטלות. זנדרה ואני שובצנו למכלאות, וכשנסיים כאן, נעבור לשיעורים ולאומון בכלי נשק.

"אם יהיה צורך, היא תוכל לבחור זכר אחר," אמרה אוליאנה. "היא מסתדרת טוב עם רובם."

"אני מקווה שזה לא יהיה הכרחי. לאף אחת מאיתנו."

"גם אני."

ארצנו הייתה רחבת ידיים, הגדולה ביותר ביבשת קן. אך אוליאנה לא הייתה השליטה היחידה, ושלוש המדינות הדרומיות נשלטו על ידי עריצים.

אם הם יחשדו שכוחה של שושלת הזרזיר נחלש, הם לא יהססו לתקוף. המלכים מהדרום היו רעבים לכוח בדיוק כפי שהיו רעבים לאדמה.

היינו חייבים לעמוד איתן.

היינו חייבים לוודא שכל מי שיפגע בזרזיר דינו מוות מהיר.

"דודה אוליאנה, אני חייבת לספר לך משהו."

היא פנתה אליי, תשומת ליבה כה ממוקדת בי עד שכמעט נרתעתי.

"הטקס שלך? את מרגישה את הקריאה?"

"לא." עדיין לא.

"אני מבינה." אכזבה הבזיקה על פניה לפני שריסנה את הבעתה

לאדישות קרה. "מה את חייבת לספר לי?"

חישלתי את גבי. "היה לי עוד חזיון של המוות של אמרי."

אם היה שמץ של חמימות בעיניה הזהובות של אוליאנה, הוא

נעלם. "אמרי לא מתה."

"גם אני לא רוצה להאמין שזה נכון. אבל מה אם –"

"היא לא מתה." קולה היה חד כתער. "היא עזבה אותנו כדי לצאת

למסע מגוחך עם האיש הזה. היא נטשה את משפחתה, את בתה,

כשאמרתי לה במפורש שאסור לה לעזוב. היא הפרה את הפקודה שלי. היא זנחה את חובתה. אבל היא לא מתה. היא תחזור ותתפוס את מקומה הראוי."

"אבל החיזיון –"

"מספיק." ידה של אוליאנה פילחה את האוויר.

הסתרתי את אגרופי מאחורי גבי. "היה לי את אותו החיזיון של אמרי שש פעמים, דודה אוליאנה. זה אמיתי יותר מכל דבר שהרגשתי אי פעם. יש גבר עם עיניים כסופות ש –"

"אמרתי מספיק," היא צעקה, חזק כל כך שהתנדנדתי לאחור על עקביי. "אני אוסרת עלייך לדבר על זה שוב, כספיה."

זו לא הייתה הוראה מהדודה שלי. זו הייתה פקודה מהמלכה שלי. הרכנתי את סנטרי, נסיכה צייתנית כתמיד. "כן, הוד מלכותך." היא דחפה אצבע מעוקלת מתחת לסנטרי, והרימה את פניי מעלה עד שפגשתי את מבטה. "אלה חלומות ותו לא, כספיה. זה כל מה שהם היו אי פעם. לא יותר מזה. אחותך חיה. ובחסדי האלוהי, היא תחזור בקרוב."

חלומות. לא משנה כמה מהם התגשמו, לא משנה כמה פעמים התחננתי בפניה שתאמין, הם תמיד יהיו רק חלומות. "כן, דודה אוליאנה."

היא חפנה את לחיי. "אנחנו חייבים להתמקד במשפחה שלנו. בארץ הזאת. מלך ביסה מאיים על הגבול הדרומי שלנו. אם הוא יגלה שדם הזרזיר נחלש, הוא עלול להתמלא שאיפות פזיזות. אני לא ארשה שאף בן נלפינקס יסבול מגורל דומה לזה של הוואלביוסטר. לא יגרשו אותנו מאדמתנו ויצודו אותנו כמעט עד כדי הכחדה. חובה עלינו לעמוד איתן. יחד. את מבינה?"

"כן." הנהנתי.

"יופי. עכשיו, תמשיכי בעבודה שלך." היא חלפה על פניי במהירות והלכה אל המדרגות, כשהיא מרימה את שולי חצאיתה בדרכה לאולם הכס שלה, משם תשלוט בארצנו במשך כל היום. חיכיתי עד שנעלמה לפני שהנחתי לכתפיי לשקוע.

זנדרה נטשה את האת שלה, חצתה את החדר והצטרפה אליי ליד

מעבר הקשת הפתוח. "אני מצטערת. אולי לא הייתי צריכה ללחוץ עלייך לספר לה. חשבתי... חשבתי שאולי היא תקשיב."

"זו לא אשמתך." זו גם לא הייתה אשמתה של דודתי.

היא לא רצתה להאמין שאמרי איננה, והחזיונות שלי היו משהו שהיא פשוט לא יכלה להבין. רק שני אנשים האמינו אי פעם שיש בהם ערך כלשהו.

זנדרה.

ואמרי.

כאשר – אם – אעבור את הטקס, החזיונות ייפסקו? חלק ממני קיווה שלא אחרלום שוב לעולם.

פניתי מזנדרה והנחתי למבטי לנרדד אל האוקיינוס, שם גלים התנפצו אל החוף. קו החוף היה כחול כמו תכשיט מאבן תכולה, והחול בוהק כמו המדים שלנו. המים היו אינסופיים, והלכו והתכהו ככל שהשתרעו לעבר הלא נודע.

תחושת עקצוץ הזרחלה במעלה זרועותיי, ועשתה לי עור ברווז. הדם שלי סער. משהו בתוכי משך אותי לעבר הכחול הכהה הזה, משיכה כה חזקה שצערתי צעד אחד קדימה באופן בלתי רצוני והשתנקתי.

טקס החניכה.

"כספיה?" שאלה זנדרה. "מה קרה?"

"כלום," שיקרתי, עדיין לא מוכנה לנקוב בשמה של התחושה. הרמתי את ידי אל התליון שנח על לוח ליבי, ומתכת האלפאלטר התחממה כשכיסיתי אותו בכף ידי.

היו תשובות מעבר לים. תשובות בשביל אמרי. תשובות בשביל עצמי.

אוליאנה אמרה לי שהטקס קרא לנו בדרכים שונות. היו שנקראו למסע אל ההרים. אחרים למסע במדבר.

העתיד שלי נח מעבר לחופיה של נלפינקס.

"אוי, המבט הזה לא מוצא חן בעיניי," מלמלה זנדרה.

קרעתי את מבטי מהים, והעמדתי פני מופתעת. "איזה מבט?"

פיה התהדק לקו דק. "המבט שאומר שאת הולכת לסבך אותנו בצרות."

פרק 4

אודסה

ענף עץ סטר לפניי.

"אאויץ." חבטתי בו, וטעמתי בפי טעם של מחטי אורן ושרף. נגעתי בזהירות במקום הכואב שעל לחיי, ואצבעותיי חזרו רטובות. בדיוק כשחשבתי שהלילה הזה לא יכול להיות גרוע יותר, עכשיו גם דיממתי. לעזאזל.

בשם הצללים, שנאתי את זה.

שנאתי עצים. שנאתי את הטבע. שנאתי את האוכף שלי, ושנאתי את הלילה הזה.

אורם הקלוש של הירחים התאומים בצורת חצי סהר, אורִינדה ואורליה, בקושי הספיק כדי שאוכל לראות את ידי מול פניי, שלא לדבר על ענפי עצים מולנו. המאמץ לנסות לראות בעלטה הזו עשה לי כאב ראש. והאח דיים, שרכב לפניי, לא טרח להזהיר אותי להתכופף. בהיתי בשקט אל תוך האפלה, בתקווה שהוא ירגיש את הכעס שלי בדיוק כפי שאני מרגישה את הקסם שלו.

לולא הצליל של פרסות סוסו ועקצוץ הקסם שחשתי, לא היה לי מושג קלוש שהוא רוכב לפניי בכלל. וכך גם לגבי האח סקור. הוא השתרך מאחור, כנראה כדי לוודא שלא יצוצו לי כל מיני רעיונות לנטוש את התהלוכה הקטנה והנחמדה שלנו.

שלושה ימים אומללים חלפו מאז יצאנו לדרך מהאגם בין ההרים, וכולי כאבתי, מכף רגל ועד ראש. אפילו במסע הראשון שלי בטורא, כשרכבתי לצד טיליה, לא סבלתי מכאבים כאלה.

כשחשבתי על פניה היפות, ליבי נחמץ. האלסטון חי? הוא שרד אחרי שאיבד את רגלו במתקפת הקרוקס? הוא יזכה לפגוש את התינוק שלהם?

מה טיליה הייתה עושה במצב כזה? היא הייתה ממשיכה לרכוב עם הווסטר? או שהייתה אומרת שילכו לעזאזל ומנסה לברוח? איורי התנועה באוכף, ותלשה אותי משרעפי מחשבותיי. גופה היה צמוד אל שלי, משקלה בזרועותיי וראשה על כתפי בזמן שישנה.

גם אם זה יעלה לי בכל מה שיש לי, אני אמצא דרך להביא את הילדה הזאת לקוונטיס. לשמור על ביטחונה. לכן המשכתי לבהות קדימה, כשדמותו אפופת הצללים של האח דיים מבליחה לפניי מדי פעם בעודנו רוכבים אל תוך הלילה.

כשידיי רפויות סביב המושכות, התחקיתי אחר הצלקת שעל כף ידי.

הבור בחזי נפער עוד יותר בלילה. בחושך הכול היה שקט מדי, בודד מדי.

הוא חי.

הוא היה בחיים. הוא חייב להיות בחיים. הוא לא היה ממתין זמן רב בטראו לפני שהיה חוזר לאלדר כדי להתחקות על עקבותינו. הוא ירביק את עקבותינו בקרוב?

או שמא לאח דיים הייתה דרך להסוות אותן? אולי הכוהנים השתמשו ברוחות קלות כדי להתיז עפר על העקבות שלנו ולכסות אותן.

בשם האלים, כמה שנאתי את הווסטר. שנאתי את הקסם שלהם. שנאתי את האמידות המעורפלות שלהם על גורל וייעוד. שנאתי את הציפורניים המגעילות והעיניים המפחידות שלהם.

השנאה בעבעה מתחת לעורי, צריבה מתמדת בחזי. וכשליבתי את הזעם הזה, היה לי קצת קל יותר לשכוח מהכאב שבליבי.

ראנסוס בטח בכוהנים. זו נראתה כמו סיבה מספקת ללכת בעקבות האח דיים אל מחוץ לתא הצינוק באלדר. אבל יכול להיות שבעלי טעה. אולי אני זו שצדקה לאורך כל הדרך כשלא סמכתי על חברי האחוה.

הספק והפחד התישו אותי.

עצרנו בתדירות גבוהה יותר בשלושת הימים האחרונים כדי

לאפשר לסוסים להתאושש. זה היה אמור להיות מספיק זמן בשבילי לנוח, אבל בכל פעם שעצמתי את עיניי, נתקפתי בהלה שהווסטר ייקחו את איווי בזמן שאישן.

העצירה האחרונה שלנו הייתה בצוהריים. סוף-סוף הצלחתי לישון כמה שעות, עד שחלום העיר אותי בבהלה.

מותה הזוועתי של לואלה עדיין המשיך לרדוף את מחשבותיי עוד זמן רב אחרי שהשמש שקעה. בחושך הזה, היה קשה לחסום את הזיכרון של גופה הנחתך לשניים על ידי הקרוקס. ענף עץ נוסף התנדנד מול פניי, אבל הפעם הצלחתי לחבוט בו ולסלק אותו בזמן.

אחרי שעזבנו את האגם, האח דיים הזהיר אותי שנצטרך לרכוב כל הלילה. הוא התעקש שההרים האלה שורצים דובים קוצניים. זאווייר אמר לי פעם שהמפלצות לא רואות טוב בלילה, לכן בטוח יותר לרכוב אחרי שקיעת החמה.

היו מפלצות ביערות האלה? או שמא איום המוות באמצעות ניבים וטפרים היה רק עוד אחד מהתכסיסים של האח דיים, משום שרכיבה בלילה הייתה הדרך היעילה ביותר להבטיח שאמשיך להיות אבודה?

לא היה לי מושג איפה אנחנו, מבחינתי יכולנו להיות בטורא או באוזארט' או אפילו בערוץ איבון.

האח סקור מלמל משהו מאחוריי, וההמהום הנמוך היה חזק מספיק כדי להגיע לאוזניי אך שקט מכדי שאוכל להבין את המילים. אחרי שלושה ימים ושלושה לילות של האזנה למילים השקטות האלה, הגעתי למסקנה שהוא מתפלל.

אבל הוא אף פעם לא עשה את סימן השמונה. הוא לא דיבר אל אף אחד מהשישה. במקום זאת, הוא המשיך לקרוא לעזרת האלוהי. זה היה שם אחר שהווסטר השתמש בו בשביל אמה ואודה?

למרות הפיתוי הרב לשאול, לא נראה היה שהאח סקור מחבב אותי במיוחד.

למען האמת, הייתי אומרת שהוא שמח לרכוב בהרים בלילה בערך באותה מידה כמוני. אולי הסבל המשותף שלנו יוכל לחבר בינינו.

משב רוח חזק הגיע מאחוריי, דרכו של סקור לסמן לי שאני מתקדמת לאט מדי.

אז אולי לא.

הסבתי את ראשי לאחור, מושכת ומשחררת את התלתלים המסריחים שהוא הצליף בפניי, והבטתי בו במבט הכי זועם שלי. הוא יכול לראות בחושך כמו ראנסום? קיוויתי שכן.

"אבא." גופה של איווי היטלטל, רגלה בעטה.

הטלטול הספיק כדי להעיר את פייז במנשא שלו. הוא התפתל, וכפותיו נדחקו לצלעות שלי חזק כל כך שעיקמתי את הפנים.

"ששש." נענעתי את איווי. "הכול בסדר."

היא ייבבה ובעטה שוב, זוויות פיה נמשכו כלפי מטה בזעף.

הסיוטים שלה הלכו והחמירו, והלילות הארוכים והאפלים האלה לא עזרו למצב. בליל אמש היא נאבקה בי חזק כל כך שכמעט הפלתי אותה. הרגשתי כאילו היא חיה מחדש את כל מה שקרה באלדר. כאילו היא נאבקת בי בזמן שאני גוררת אותה הרחק מגופתו של זאווייר.

"זה בסדר. את בסדר."

היא בעטה חזק יותר, התפתלה כדי להשתחרר.

"תתעוררי, איווי." אף שהיא נזקקה מאוד לשינה, זרועותי היו

עייפות מכדי להחזיק אותה בזמן שהיא משתוללת. "תתעוררי."

עיניה נפקחו באחת, פעורות ומלאות אימה. היא מצמצה והרימה את מבטה אליי, כאילו היא עדיין תקועה בעבר. ואז התנפצה אל קרקע המציאות.

מציאות שבה אביה מת.

דמעות גדולות ומרסקות לב זלגו על לחייה. "אני רוצה את אבא."

"אני יודעת, כוכב קטן."

גופה רעד כשהיא טמנה את פניה בחזי, והניחה ליכבות הבכי

שהצטברו בתוכה במשך ימים על גבי ימים לפרוץ החוצה.

לא עניין אותי שזה הרגיו את הווסטר. משכתי בחוזקה במושכות של פרייה, ואילצתי אותה לעצור. ואז חיבקתי את איווי בשתי זרועותיי בזמן שהיא בכתה.

"אני רוצה את אבא." דמעותיה כיסו את חולצתי. קול שברון ליבה

מילא את הלילה, הדהד מהעצים עד שריחף מעל צמרותיהם כמו עשן, בדרכו עד לאוזני הצללים.

"אני מצטערת, אוונג'לין," לחשתי לתוך שערה. "אני כל כך מצטערת."

משב רוח קסום פגע בגבי. התעלמתי ממנו.

האח סקור יכול ללכת לעזאזל – אנחנו צריכות את הדקה הארוכה הזו כדי להתאבל.

התכרבלתי סביב איווי, ליטפתי את שערה בזמן שבכתי, בעודי מגוננת עליה מהרוח.

הוא יכול להמשיך לנשוף רוח כמה שהוא רוצה. האידיוט. אני לא זזה מכאן.

רק כשקול פרסות נעצר לצידוי ועקצוץ הקסם התעצם, הרמתי סוף-סוף את מבטי.

עורו הלבן וגלימתו הבהירה זהרו בחשכה.

"מה?" אמרתי בזעף. "רק תנו לנו כמה –"

שאגה נשמעה במרחק. שאגה שהייתה קרובה מספיק כדי לעצור באחת את ההתייפחות של איווי ולגרום לה להזדקף במקומה.

אוי, לעזאזל. הכרתי את השאגה הזאת. **דוב קוצני**.

סקור הצביע על השביל לפנינו. אם משכי הרוח העדינים הקודמים שהוא שלח היו רמזים עדינים, הרי שהרוח החזקה שפגעה בכתיפי עכשיו הייתה פקודה.

כבר התחלתי לזוז, אוחות במושכותיה של פרייה בזמן שדרבנתי אותה לנוע קדימה. זינקנו במהירות אל תוך העצים, והדבקנו במהירות את האח דיים כשעברנו מהליכה לדהירה קלה. הסתרתי במושבי, שרירי רגליי צורחים מכאב בעודי מתאמצת למצוא את הקצב שלי בצעדים המהירים יותר שבהם התקדמנו כעת, כשאיווי לפניי ופייו במנשא שלו, צמוד לצלעותיי. התיק שלי, שבו ספרים והפגיון שראנסום נתן לי, היטלטל במקום שבו קשרתי אותו לאוכף. חרבי שבנדנה נחבטה בי בגב.

"תחזיקי מעמד," אמרתי לאיווי. אמרתי לעצמי. "רק תחזיקי

מעמד."

שאגה נוספת נשמעה, חזקה דיה להישמע מעל ליבי ההולם בחוזקה ומעל קול פרסותיה של פרייה וצרחותיה של איווי. האח סקור המשיך כל הזמן לנשוף רוח, שדחפה אותנו קדימה בעוד הוא נשאר לצידי, גלימותיו מתנפנפות מעל גופו הכחוש.

רכבנו רכיבה מאומצת ומהירה זמן רב, עד שלבסוף פרצנו מבין העצים אל קרחת יער שטופה באור ירח.

האח דיים עצר את סוסו, וחיכה עד שנעצרנו לצידי. הוא התנשף, ולראשונה נדמה היה שהקצב המתיש הזה הקשה סוף-סוף גם על הכוהן.

"אנחנו לא יכולים להמשיך ככה." ריאיתי בערו, קולי היה צרוד. משהו רטוב פגע באמה שלי, ולקח לי רגע להבין שזו לא טיפת גשם אלא אחת מדמעותיה של איווי. "בבקשה. אנחנו צריכות הפסקה."

"הסתרת את הריח שלנו?" שאל דיים את סקור, וזכה בתגובה להנהון.

הרוח. היא לא נועדה לדחוף אותי קדימה, אלא להסתיר את עקבותינו מהדוב הקוצני.

"כמעט הגענו." האח דיים דחק בסוסו לנוע קדימה, למרבה המזל בהליכה.

נשמתי עמוק, כרכתי את זרועותיי סביב איווי, חיבקתי אותה ונישקתי אותה. ואז הושטתי יד לתוך המנשא של פייז, וגירדתי את ראשו תוך כדי שדרכנתי את פרייה לנוע קדימה.

הלכנו בעקבות האח דיים דרך קרחת היער ולתוך עצים נוספים. כשהגענו מהם אל שדה שופע, ראינו אור במרחק. הוא הלך וגדל בהתמדה ככל שהתקרבנו לבקתה שניצבה בשולי יער נוסף.

הבית הזכיר לי את הבתים ברואלי – הוא נבנה מבולי עץ גסים והיה שקוע באדמה. לא היו דוקרנים על הגג שלו. קיווייתי שמי שגר כאן יתקין אותם לפני הנדידה.

ליד הבית היה אסם שנבנה בגובה הקרקע. סוס עם פס לבן על אפו ליחך עשב במכלאה מגודרת.

דלת הכניסה של הבית נפתחה, וגבר עלה במדרגות, עששית בידו

האחת וחץ וקשת בשנייה. הוא היה ענק כהה עור עם שיער שחור קלוע בצמות. עיניו היו קשות וממוקדות כשהרים את כלי הנשק שלו. אבל אז נעלמה מפניו ההבעה הקשוחה והוא הניח לקשת להישמט לצידו. "האח דיים".

"אני מצטער על ההפרעה, דיימון."

"אין צורך להתנצל. ברוכים הבאים." הוא מיהר לרדת במדרגות אל הבית, וצעק מבעד לדלת, "סאלי. יש לנו אורחים. תעמידי קומקום על האש."

שני הכוהנים ירדו מסוסיהם.

"אנחנו נשארים כאן הלילה?" אם אנחנו יוצאים שוב לדרך, לא היה שום סיכוי שאני יורדת מהסוס. אני לעולם לא אוכל לעלות עליו שוב, לא הלילה.

האח דיים הנהן.

"תודה לאלים." עשיתי את סימן השמונה וירדתי, ואז עזרתי לאיווי לרדת מהאוכף.

היא מיהרה להסתתר מאחורי רגליי.

לפני כמה שבועות, היא אולי לא הייתה רצה קדימה ראשונה, אבל היא גם לא הייתה מפחדת. האשמתי את באנר בזהירות החדשה הזו שסיגלה לעצמה. האשמתי את הגאווה והאלימות של גברים נקמניים.

באנר יכול להירקב בגיהנום של איזאק מצידי, ואיחלתי לו ייסורי נצח מאל המוות.

דיימון ניגש אל האח דיים, וקד בפני הכוהן קידה לפני שלקח את המושכות של סוסו. "מה אתה צריך?" "מקום מחסה לדרור."

עיניו של דיימון זינקו לכיווני כשהרים את המנורה. הוא התבונן בכגריי המקומטים והמלוכלכים. מבטו השתהה רגע אחד יותר מדי על השרוול של ראנסוס לפני שקד בפניי באותו אופן שקד בפני הווסטר. "כמובן. לכבוד הוא לי."

"תודה." זזתי מעט, מושכת את איווי אל האור. "זאת אוונג'לין." דיימון חייך אליה. "שלום, יקירתי."

"וזה פייז." הוצאתי את הטארקין מהמנשא שלו, התכופתי כדי להניח אותו על הקרקע. אם אנחנו עומדים ללון בביתו של האיש הזה, הוא צריך לדעת שבאנו עם חיית מחמד. צעדיו של פייז היו לא יציבים, כאילו הוא עדיין מזועזע מהרכיבה הקשה. הוא פלט נהמה, ואז רחרח את האוויר. "אה... זה... זה..." דיימון גמגם. "טארקין." חייכתי אליו במתיקות. "יש לך חלב?"

"רוצה עוד קערה?" שאלה סאלי, שבחשה בתרודו בסיר התבשיל. "לא, תודה." טפחתי על זווית הפה שלי. "זה היה טעים מאוד." הארוחה הייתה עשירה בבשר ובירקות, ובביתם עמד ריח של תבלינים עשירים ומלוחים. אבל אחרי יותר מדי ימים עם מעט מדי אוכל, הבטן שלי מחתה על כך שהיא מלאה. איזוי בקושי אכלה חצי מהמנה שלה וכרסמה לחמניית שמרים כשהיא נשענת על צידי.

סאלי חייכה אליי בחביבות לפני שהלכה לנקות את המטבח. הרגשתי כמעט מוזר להיות נקייה ושבעה. זה היה מוזר ונפלא, ממלא אנרגיה ומתיש.

בזמן שדיימון נשאר בחוץ כדי לעזור לווסטר עם הסוסים שלנו, סאלי הכניסה אותנו לתוך הבית. היא העיפה בנו מבט אחד באור ומייד הובילה אותנו לחדר הרחצה הקטן הצמוד לביתם.

היא הפעילה משאבה ידנית שהזרימה מים דרך צינור בתקרה, ואף שהמים היו קרים, רוב האבק והלכלוך נשטפו לתעלת הניקוז.

בזמן שסירקתי את שערה של איזוי ואת שערי, סאלי מצאה לנו בגדים נקיים. אני לבשתי זוג מכנסיים שלה, שהיו קצת גדולים עליי, אבל קשרתי אותם עם חבל. הטוניקה ששאלתי הייתה בצבע חום.

שרוול העור של ראנסום היה מוסתר מתחת לשרוול שלי. השרשרת שלי הייתה תחובה מתחת לצווארון, המתכת חמימה על עורי.

איזוי לבשה חולצה כחולה שהייתה שייכת לדיימון כשהיה ילד. היא הדיפה ריח ישן בגלל ארון עץ הארז שבו אוחסנה במשך שנים,

אבל היא הייתה נקייה. לא היו מכנסיים במידה של איווי, לכן כיבסתי את מכנסייה בגיגית הכביסה של סאלי, ואז תליתי אותם לייבוש.

הדלת נפתחה לרווחה, ודיימון נכנס פנימה בראש מורכן. הוא יצא כדי לשפוך את מי הכביסה המלוכלכים שלנו ולבדוק מה שלום הווסטר, ששהו בעליית גג באסם.

לראשונה זה ימים רבים, לא הרגשתי את תחושת העקצוץ של הקסם שלהם. זה היה תענוג.

פייו יושב בפינת החדר, מלקק את כפותיו אחרי ארוחת החלב ושאריות הבשר שלו.

דיימון חצה את החדר לעבר סאלי, נשק לשערה בצבע הדבש, ואז התיישב על הספסל מול זה שאיווי ואני חלקנו.

שרשרת שלא הבחנתי בה קודם התנודדה מצווארון הטוניקה החומה שלו.

איווי הזדקפה, עיניה נעוצות בטופר השחור שהיה קשור לחוט עור. "מה זה?"

"אה, זה טופר של אריה דוקרני. אבא שלי נתן לי אותו." דיימון הרים אותו כדי שקרני האור בחדר ישתקפו בו. "על פי הסיפור, הוא מצא את המפלצת במלכודת. כתגמול על כך ששחרר אותה, המפלצת נתנה לאבא שלי את הטופר הזה. הוא ענד אותו ככה, סביב הצוואר, ולא היה חולה יום בחייו. הוא אף פעם לא הרגיש כאב. הוא נתן לי אותו ביום שהחליט לתפוס את מקומו בין הצללים. ועכשיו אני בריא וחזק בזכותו. ויום אחד, אני אתן אותו לבן שלי."

הרגשתי כאילו משהו משך את הספסל מתחתי.

אין. סיכוי. לעזאזל. התאמצתי לא לתת ללסת שלי להישמט כשסאלי התיישרה לצד בעלה.

ידו של דיימון נפרשה על בטנה העגולה.

"זה סתם סיפור דמיוני." סאלי הקישה על שרשרת הטופר. "אני

חושבת ששניהם פשוט אוהבים איך שזה נראה."

דיימון צחק, ועיניו החומות־כהות ברקו מאהבה. "יכול להיות

שאת צודקת. או שיכול להיות שזה היה קסם."

איך זה שלפני זמן לא רב, ישבתי סביב שולחן אחר ושמעתי את

אותו סיפור? לואלה אמרה שהוא הופיע ביומן עם הסמל של השרשרת שלי על הכריכה. היומן שהוביל אותה ליצירת השיקוי שמילא את תפקידו בליסה.

יומן שנמצא בתיק שלי.

מי שכתב את הסיפור הזה הכיר את האנשים האלה? לואלה פגשה אותם בעבר? אולי מחר אקח את דיימון הצידה ואשאל אותו. אבל כרגע, לא רציתי להזכיר את שמה של לואלה כשאיווי כל כך קרובה. לא הייתי מוכנה עדיין לספר לה שלואלה מתה.

אוונג'לין פיהקה, פיה נמתח לרווחה.

"אני חושבת שכדאי שאשכיב אותה לישון." קמתי והרמתי את

הקערה שלי.

"תשאירי את זה." סאלי נופפה בידה. "תנוחי קצת. נתראה בבוקר."

הרמתי את פייז כדי שלא יקרע לגזרים את הכורסה שלהם בלילה.

אחר כך לקחתי את איווי בחיפזון לחדר הפנוי שבו היינו אמורות לישון. ברגע שהייתה מכורבלת במיטתה ונרדמה, הלכתי על קצות

האצבעות אל התיק שלי והוצאתי את יומן העור השחור.

קצות אצבעותיי ריחפו מעל הכנף הבולטת המשובצת במעגל. אחר

כך פתחתי את האבזם ואת הכריכה והבטתי בדפים המלאים במשפטים שלא יכולתי לקרוא.

השפה העתיקה.

לא הייתי בטוחה איך או מתי, אבל גם אם זה ייקח לי חודשים, אני

אקרא כל עמוד ביומן הזה. אם היה סיכוי שיש בו ולו רמז לתרופה

לליסה, אני אשנן בעל פה כל עמוד ועמוד.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן